

اطلاعیه

اعتراض به تشدید فشار علیه فعالین سندیکایی

هیئت موسسان...

پنجم مرداد ماه هشتاد و شش

میزان رشد اقتصاد کشورها و توسعه فرهنگ و تولید بستگی به حد آزادی های فعالیت اجتماعی و اتحادیه ای کارگران و تشکل های مردمی دارد. سندیکاها و اتحادیه های کارگری و کارفرمایی در شرایط آزادی فعالیت اجتماعی توانایی ارائه نظریات پیشنهادات و همفکری های لازم برای پیشبرد امر تولید و عادلانه کردن مناسبات تولید را پیدا خواهند کرد. رابطه دولت - ملت توسط تشکل های صنفی و نهادهای اجتماعی شکل تعهدنامه پیدا می کند و جامعه در چنین شرایطی شاداب تر و سرزنده تر می تواند ساخت و ساز و شکوفایی داشته باشد.

سندیکاها و اتحادیه های کارگری ایران سابقه ای صدساله دارند. علی رغم مشکلاتی که همیشه بوده است، تاثیر زیادی در ایجاد فضای قانون مداری جامعه داشته اند. با فشار و تلاش سندیکاها وزارت کار بوجود آمد، با فشار سندیکاها و اتحادیه ها سازمان تامین اجتماعی و قوانین بیمه شکل گرفت و به تصویب رسید، با تلاش سندیکاها و اتحادیه ها قراردادهای دستجمعی کار بین کارگران و کارفرمایان و دولت بسته شد، و بسیاری امور انسانی متمدنانه با خواست کارگران و تلاش آنها جامعه ما را به دنیای جدید پیوند داد. اما بسیاری ستم ها به سندیکا و سندیکایی ها واداشته شد که قبلاً بارها توضیح داده شده و ضرورتی به تکرار آن نیست.

بعد از مدتها دوری کارگران از فعالیت سندیکایی جمعی از فعالین سندیکاها سابق از اواخر دهه هفتاد فعالیت مجدد خود را آغاز کردند. در مرحله اول، تاریخ شفاهی و آموزشی سندیکایی را در دستور کار خود قرار دادند. آشنایی نسل جوان با فعالیت سندیکایی امری مقدم بر سایر امور بود، این آموزش ها موثر واقع شد و تشکیلات «هیئت موسسان سندیکاها کارگری» به وجود آمد. در آستانه سال ۱۳۸۴، سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی، به عنوان اولین سندیکای دور جدید متولد شد. حضور کارگران جوان و خوش فکر و تلاشگر، روحیه سالخوردگان سندیکایی را شاداب و پرطراوت میکرد ولی از همان ابتدای حرکت واحدها، حملات کارفرما و چماقداران آنها، فشار پلیس سیاسی و نیروی انتظامی بصورت ضرب و شتم کارگران، بازداشت عده زیادی از فعالین، زندانهای بلند مدت و کوتاه مدت، بصورت زنجیره وار شروع شد و ادامه پیدا کرد. با اینکه بارها و بارها کارگران بازداشتی موارد حقوقی مربوط به حق مسلم تشکیل سندیکا طبق اصل ۲۶ قانون اساسی و مقاله نامه ۸۷ سازمان بین المللی کار را که دولت جمهوری اسلامی هم آنرا امضاء کرده، توضیح دادند، و مقالات بسیار و نامه های مکرر برای وزارت کار و نهادهای مسئول نوشته شد و مواد قانون آزادی اجتماعات و تشکل ها توضیح داده شد ولی همچنان فشار و آزار سندیکائیها ادامه دارد. از ابتدای سال ۱۳۸۶، این تضییقات و فشارها بر فعالین کارگری و مدافعان منافع نیروی کار و حقوق بگیران دامنه

گسترده تری پیدا کرده، زندانی کردن و بازداشت بعضی از فعالین کارگری، احضار بسیاری از افراد سندیکائی به دادسرای انقلاب و بازجویی های بدون دلیل، ممانعت از برگزاری مراسم اول ماه می (روز جهانی کارگر)، ایجاد مزاحمت نسبت به تجمع ها و گردهمایی های کارگری، و دستگیری توام با خشونت و ضرب و شتم رییس هیئت مدیره سندیکای شرکت واحد (منصور اسانلو)، که ایشان چندمین بار است که مورد ضرب و شتم و بازداشت کوتاه مدت و بلند مدت قرار میگیرد. این همه فشار و ایجاد محدودیت و محرومیت برای فعالان کارگری در شرایط سخت زندگی کارگرانی که هیچ پناهگاهی جز اتحاد خود و سندیکا و اتحادیه های خود ندارند، تعجب آور و حیرت انگیز است.

در شرایطی که غول تورم زندگی اکثریت کارگران و مزدبگیران را دچار مشکلات طاقت فرسا کرده است، در شرایطی که نیروی جوان جامعه امید به یافتن کار درخور شأن و دانش و تحصیلات خود را از دست داده، در شرایطی که مشکل گرانی مسکن، امکان زندگی راحت را از خانواده ها گرفته و امکان تشکیل خانواده را از پسران و دختران جامعه سلب کرده، از دواج ها را محدود و طلاق ها را گسترش داده، محدود کردن و مسدود کردن فعالیت سندیکایی، امنیتی قلمداد کردن فعالیت اتحادیه ای، کورسوی امید راهم از جوانان خواهد گرفت و جامعه را به سمت ناهنجاری ها و فلاکت سوق خواهد داد.

دولت مدعی عدالت و مهرورزی باید توجه داشته باشد که بسیاری از اصول قانون اساسی کشور بر حق آزادی اجتماعات و تشکل های مردمی تاکید دارد. حقوق مردم برای داشتن کار و درآمد مناسب با کرامت انسانی و حرمت خانوادگی از اصول انسانی قانون اساسی ماست. نقض قانون از طرف مجریان قانون می تواند بی قانونی را ترویج و جامعه را به سرایش ناهنجاری سوق دهد لذا هیئت موسسان سندیکاهای کارگری تاکید دارد که لازم است به طور جدی به ممانعت و مزاحمت نسبت به فعالین تشکلهای کارگری خاتمه دهید و طبق اصل ۲۶ قانون اساسی فعالیت سندیکائی و اتحادیه ای را آزاد بگذارید.

هیئت موسسان اعتقاد دارد، فعالیت سندیکائی و اتحادیه ای کارگران میتواند تعادل نسبی در زندگی و رفتار اجتماعی اکثریت مردم به وجود آورده و رابطه دولت و ملت را از حالت رکود و خمودگی به رابطه ای پر طراوت و توام با آرامش و عدالت نسبی تبدیل کند.

هیئت موسسان سندیکاهای کارگری

۸۶/۴/۵

منبع: سایت اخبار روز